

Aleksis K – viikonvaihte

Hädän päiviä

”Apua tarvitaan jo pakkasessakin”, kertoi Kaleva pari päivää sitten. Se tarkoittaa sitä, että nykyajan ihmisille riittää yhä vähäisempi elämän vastus kriisiksi, johon tarvitaan yhteiskunnan apua. Vielä talvi- ja jatkosodan aikoina ei ollut edes olemassa mitään kriisipalveluita, sittemmin niitä alettiin perustaa suuronnettomuuksien jälkeen, eikä aikaakaan kun tuli rutiiniksi ammattiauttaa pienenkin kolarin uhreja. Ja siis ollaan tässä: jos tulee pyry, ihminen tarvitsee yhteiskunnan tukea.

Mikäpäsiin. Sitä vartenhan yhteiskunnalle veroja maksetaan, että se tulee avuksi hädän päivänä. Viime päivinäkin on nähty, että hätä tulee entistä useammin, esimerkiksi joka loka- tai marraskuu, kun talvi yllättää autoilijat. Koko maa menee silloin sekaisin, ojanpohjat täyttyvät pyllähtäneistä ja rekkajonot ulottuvat Laatokalta Juutinraumaan. Toistaiseksi tämän hädän hoitovastuu on lähinnä meteorologeilla ja mediolla, ja eihän se voi olla oikein. Kaikki eivät välttämättä lue lehtiä eivätkä katso televisiota. Maahan tarvitaan talvikeliasiamies ja hänen tuekseen kattava verkosto, joka huolehtii siitä, että autoilijat vaihtavat talvirenkaat alle, kun lunta alkaa sataa. Asiasta on syytä lähettää muistutuslappu kaikille autorekisterikeskukseen kirjatuille henkilöille, ehkä myös perheenjäsenille.

Toinen ajankohtainen ahdistus aiheutuu joka puolelta silmille hyppivistä verotustiedoista. Niissä kerrotaan, kuinka hirmuisia tuloja tuhat tai kymmenen tuhatta suomalaista on taas kerännyt, mutta jälkihoitaako kukaan niitä 5,2 miljoonaa, jotka eivät selviä listoille? Eipä hoida. He saavat tämän rikkaitten yhteiskunnan puolesta vaikka hapettua omaan kateuteensa ja harmistukseensa ilman että yksikään viranomais tulla lohduttamaan. Kuitenkin juuri tämä epäkohta kuuluisi yhteiskunnan korjattavaksi, koska sehän verokateuden aiheuttaakin verottamalla rikkaita niin paljon että heidän nimensä prantätään lehtiin. Nyt kun tietokoneet täyttävät veroilmoitukset valmiiksi, luulisi että verovirastoissa on joutilasta työvoimaa, jotka voivat tarjota vähän verotetuille henkistä tukea ja lohdutuksen sanoja edes pari kertaa viikossa.

Paljon muunlaistakin hätää on vielä hoitamatta. Voi vain kuvitella, minkälaista stressiä aiheutuu vaikkapa siitä, että maajussille tulee väärä morsian, Big Brotherista pudotetaan kaikkein symppiksin osanottaja, Miss Suomeksi valitaan porukan rumin tai Idols-voittaja laulaa nuotin vierestä. Voi olla, etteivät köyhän Suomen voimavarat riitä perustamaan kaikille näille pettymyksille omaa kriisipalvelua, mutta voitaisiin edes perustaa valtiollinen raivouskeskus, jossa yritettäisiin selittää televisio-ohjelmia parhain päin ja tarvittaessa määrätä jotakin rauhoittavaa pahimmin ahdistuneille.

Eikä tuo alussa mainittu pyrypalvelukaan ole vielä valmiiksi kehitelty. Jos tuisku aiheuttaa ylipääsemättömiä ongelmia, ei riitä, että yhteiskunta tulee avuksi aukaisemaan huussin polkua. Vai onko muka oikein, että vaikka kansalainen pääseekin pihan perälle yhteiskunnan tuella, hän joutuu sitten pyyhkimään ihan itse?

Artikkelin lähde [Kaleva](#)